

lieve Oona, Renée, Lucas en Salomé,

We zouden gisteren begonnen zijn aan onze werkplaats bij Cement. Wat jammer dat we elkaar nu niet in levende lijve ontmoeten. We zitten al ruim een week in Corona-isolément. In onze huizen balanceren we op de dunne grens tussen alleen zijn en eenzaam zijn. Des te meer is het om juist nu nieuwe mensen te ontmoeten. Ik ben ongelofelijk nieuwsgierig naar jullie!

Ik ben Celine Daemen, ik ben 24 jaar, regisseur, 1,5 jaar geleden afgestudeerd aan de Toneel-academie Maastricht. Mijn werk is te situeren in het grensgebied tussen theater, muziek, beeldende kunst en nieuwe media. Met een beeldende en poëtische inslag onderzoek ik absurdistische en filosofische thema's als eenzaamheid, melancholie en leegte. Met een sterke nadruk op atmosfeer, maak ik mysterieuze werelden, waarin dodelende figuren op zoek zijn naar houvast en elkaar.

Ik ben gefascineerd door figuren die verdwijnen in hun verbeelding. Het zijn vaak melancholische en eenzame figuren. Mensen die een afstand ervaren tot de wereld om zich heen, maar telkens weer een poging doen zich thuis te voelen in de wereld. Op-gesloten in hun hoofd, worden ze overspoeld

door het onbewuste. Kierkegaard schreef: "Melancholie is een zich onbewust opsluiten in zichzelf." Mijn werk gaat vaak over verdrinken in jezelf.

Als theatermaker heb ik een fascinatie voor dat wat zich niet laat vatten. Voor het mysterie en de ongrijpbaarheid van onze gevoelswereld. Ik hou van alles wat aan taal ontsnapt. Van wat zweeft en altijd door je vingers glipt. Van alles wat onbewust is en ergens diep verscholen ligt. Hoe paradoxaal ook, probeer ik in mijn werk telkens weer precies die dingen te begrijpen, vorm te geven en tastbaar te maken.

De meest directe weg naar ons onbewuste is in mijn ogen muziek. Muziek is de directste kunstvorm die we kennen. Zodra de klanken onze frommelwiezen raken zijn we 'ontroerd' - zonder te begrijpen of te bevatten wat ons overkomt.

Ik ben op zoek naar een hybride vorm van theater, waarin ik via intuïtieve beelden en muzikaliteit toeschouwers kan raken in een onbewust en intuïtief gebied. Daarbij rest de vraag hoe ik taal kan inzetten, om het als muziek, een onbewuste ervaring op te roepen.

Wat ik met jullie wilde onderzoeken tijdens de werkplaats was het maken van een spreekkoor en spreekpartituur. Taal is een enorm verwijzend medium, waarvan ik soms denk dat ik er ver vandaan zou moeten blijven. De werking van taal is namelijk vaak het tegenovergestelde van alles wat ik hierboven omschreef. Maar als taal wordt geschreven en uitgesproken met een gevoel voor muzikaliteit, kan ze mij ongelooflijk diep ontroeren.

Daarbij is 'Not 1' van Beckett, misschien wel mijn nieuwe bijbel. Kennen jullie 'Not 1'? Een registratie van de originele voorstelling staat op youtube, mochten jullie het willen kijken. Het is een voorstelling uitgevoerd door enkel een mond.

Ik hoop dat alles wat ik schrijf niet complexer klinkt dan nodig. Ik hoop dat jullie er wijs uit halen. Ik ben heel benieuwd wat jullie gedachten zijn over dit alles. Hoe denken jullie over de rol van taal en het spreken in relatie tot het onbewuste? Hoe ervaren jullie 'Not 1'? Triggert het vooral iets hoofdelijks of juist iets in je onderbuik?

Ik zal de brief afsluiten met een stukje
'Not 1':

Nu dit...

Dit...

Vlugger vlugger de woorden...

Het verstand...

Flerden als bezeten rond...

Vlugge greep en verder...

Daar is niets...

Ergens anders verder...

Ergens anders proberen...

De hele tijd smeekt iets...

Iets in haar smeekt...

Smeekt dat alles ophoudt...

Onbeantwoord...

Gebed onbeantwoord...

Of niet verhoord...

Te zacht...

Wets,

Celine